CASA BONITA

de Petre Flueraşu

Soarele se sparge într-o infinitate de nuanțe, arzându-i obrajii... Rob încearcă în zadar să îşi acopere chipul. Şapca îl face să asudeze. Simte cum firicelele de sare se amestecă în părul năclăit. E cald, iar amintirea ultimei guri de bere se topeşte în asfaltul moale. Oamenii îl înconjoară şi îl lovesc cu nepăsare. Ar vrea să pună mâna pe o bâtă şi să le distrugă fețele pline de mândrie. Nişte sclifosiți nenorociți, mârâie încă o dată. La naiba cu toată lumea asta!

Pipăie cu mâna dreaptă hârtia. Pare să îi ardă buzunarul. Îşi linge buzele uscate şi simte gustul amar care îi aleargă pe dinți. Probabil că va începe să se descompună până când vor catadicsi să îl desprindă de pe caldarâm. Face un efort şi se prinde cu ambele mâini de prima treaptă metalică. E pe punctul de a aluneca dar reuşeşte în ultimul moment să se agațe mai bine. Scapă o înjurătură printre dinți şi începe să urce. Simte cum scara încinsă îi arde palmele. Oare idioții care au conceput-o nu s-au gândit şi la soare...? Trebuie să fii chiar ignorant ca să nu ții cont nici măcar de chestia aia mare din vârful cerului...

În cele din urmă priveliştea acoperişului i se oferă fără menajamente. Jegul domneşte autoritar. Probabil că femeia de serviciu a alunecat pe o coajă de banană mucegăită şi acum zace într-un salon obscen de curat. Pe bune, ar trebui să interzicem curățenia excesivă, este pur şi simplu inuman față de cei care ştiu să aprecieze o doză sănătoasă de murdărie...

Scoate bilețelul şi îl plimbă dintr-o mână în alta. Nu are rost să îl mai citească. La naiba, îl ştie pe de rost. Degetele murdare i s-au impregnat pe hârtie. Probabil că sângele le va contura şi mai bine urmele. Aceste amprente, ultimele lui urme în această lume inutilă...

Aude foşnetul specific dimineților de vară târzie... Oamenii se trezesc parcă toropiți, nevrând să se desprindă de aşternuturile răcoroase pentru a se arunca în mijlocul mulțimii nebune.

Se apropie de balustradă. Strada pare mică şi neînsemnată de la această înălțime. Intrarea în restaurant este măturată de doi mexicani foarte tineri. Probabil copii care lucrează la negru... Fir-ar să fie, țara asta se duce de râpă! În curând o să ne conducă nenorociții din ghetouri! La naiba cu legile lor infecte şi cu libertatea lor de exprimare. Cuvinte pompoase pentru atras prostimea...

Pune un pas pe balustradă. Sticla de votcă care pluteşte în stomacul lui se împleteşte cu ciroza şi dansează o salsa languroasă. Da, îmbrățişarea morții... Ar ieşi de-aici un film perfect pentru tâmpiți. Probabil că toți puştanii de 16, 17 ani ar veni şi şi-ar dedica viața împlinirii filosofiei sfertului de litru!

Se suie cu greutate pe balustradă. Acum că este atât de aproape de momentul final, totul i se pare mai simplu. Ah, ce-aş vrea să îi văd acum pe

toți, să le spun în față tot ceea ce aş fi putut să le spun pe parcursul anilor. Un pistol, câteva gloanțe şi o oportunitate, de atât aş fi avut nevoie. Dar niciodată nu am avut destui bani ca să îmi permit un pistol... Niciodată nu am avut destui bani.

Ce uşor e să mori. Singurul lucru pentru care nu ai nevoie de studii sau de lecții. Să mori, pur şi simplu să te prăbuşeşti în gol, să faci încă un pas, pasul decisiv, pasul care poate transforma un ratat într-un subiect de maximă audiență. Noul mileniu şi cele 5 minute de celebritate ale fiecăruia dintre noi, iată filosofia pe care a inaugurat-o primul sinucigaş. O moarte care poate transcede o existență ratată, sau de fapt, cuvintele nu mai au nicio valoare în cazul în care alegem să păşi.....

Bufnitura răsună însuflețind pentru câteva secunde aleea îngustă. Razele soarelui se reflectă jucăuş în sângele împrăştiat pe caldarâm... Casa Bonita, cel mai faimos restaurant din Denver, se pregăteşte să îşi deschidă porțile pentru cei ce vor să se bucure de magia mexicană.

Astăzi se serveşte friptură în sânge... Cu multe condimente... Pentru a înțelege cu adevărat ce frumoasă este viața...